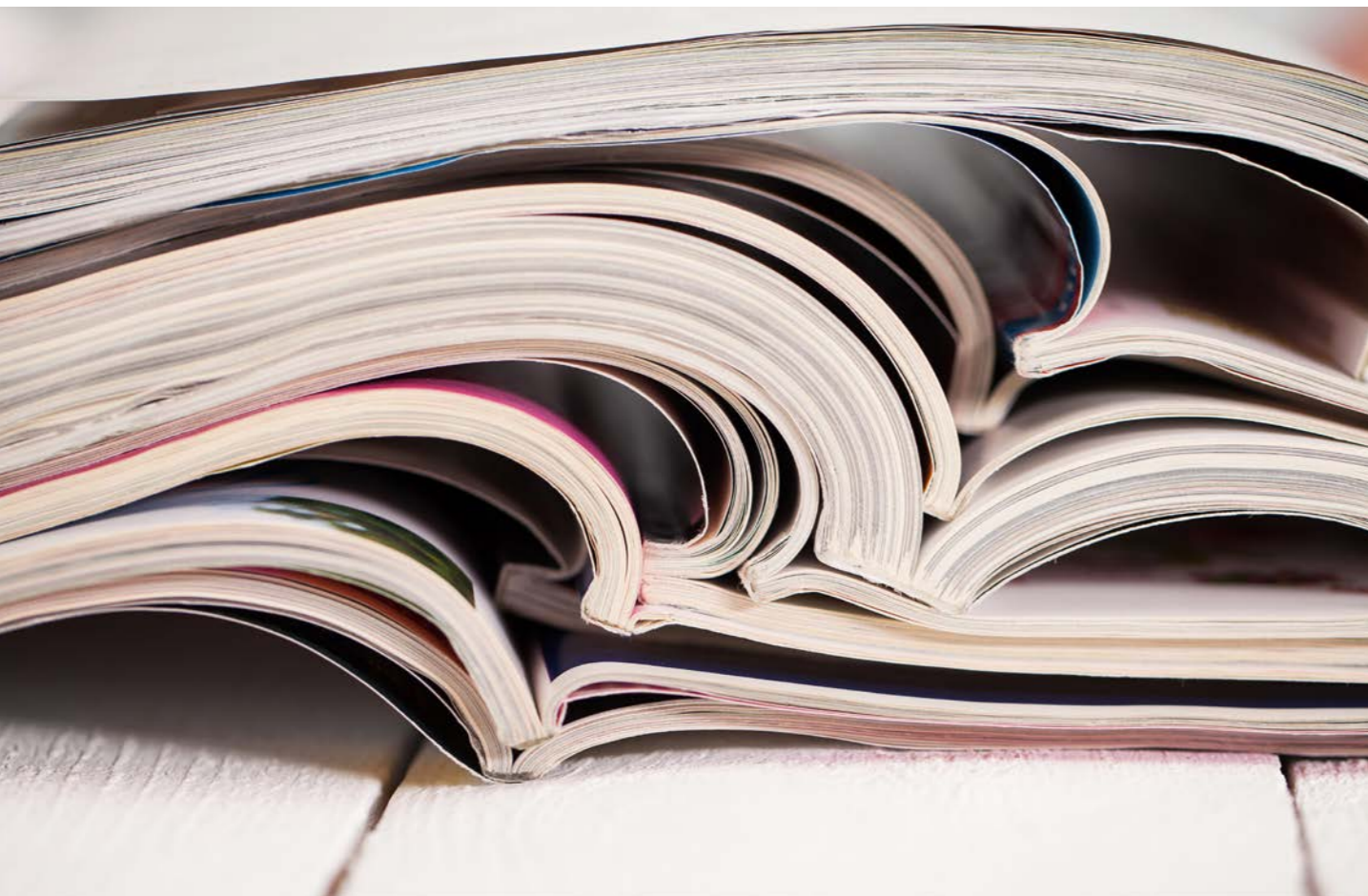

Rozhovor s Vlastou Liškovou
Želvy bojují proti domácímu násilí
Chraňte se před finančními podvody
Darovat ze závěti? I to je možné
Seznamte se s terénní pečovatelskou službou

OBSAH

■ Editorial	3
■ Slovo hosta - rozhovor s Vlastou Liškovou	4 - 9
■ Události v PvN	9 - 19
■ Želvy v boji proti domácímu násilí	20 - 21
■ Ochrana před podvody a finanční bezpečnost	22 - 23
■ O naší pečovatelské službě	24 - 26
■ Příběhy klientů pečovatelské služby	26 - 29
■ Darování ze závěti	30 - 31
■ Vaše pomoc	32
■ Chcete darovat nejpotřebnějším	33

EDITORIAL

Vážené čtenářky, vážení čtenáři, vážené čtenářstvo,

ach, i ta genderová překorektnělost nás trápí. A musí? Zkusme každý v sobě potlačit pokrytectví. Chovejme se normálně, pokud ještě existují / platí nějaké normy pro normálnost (normalitu?) mimo všechny tendenčně motivované studie, konference, hnutí apod.

Všimli jste si, že se většina lidí chová přirozeně slušně, rozumějme normálně, než je začnou atakovat rozličné návody, školení, kodexy, ix-tera?

Vážíme si toho, že čtete další číslo našeho časopisu. Litovat nebudete. V oblasti public relations, kam vydávání časopisů patří, je známo, že nejde-li o bulvár, subjekt samotný téměř nikoho nezajímá. Zájem bývá upřen k tomu, co je předmětem, spíše výsledkem nějakého konání.

Toto vydání věnujeme převážně námi poskytované pečovatelské službě, tedy klientům a personálu. Pojem „pečovatelská služba“ většinou vyvolává asociaci „senioři“. Našimi klienty však nejsou pouze senioři, nýbrž obecně lidé odkázaní na pomoc jiného člověka.

Oblast „senioři“ bývá populisticky zneužívána podobně jako téma „samoživitelky“ a profese hasičů, zdravotníků, policistů a vojáků, případně ještě učitelů a, poslední dobou, nepedagogických pracovníků ve školách.

Zamyslel se někdo z osvícených nad prací pokladní v obchodě, lidí opravujících silnice, popelářů, ... a pečovatelek s podobným, falši zaprodaným, záměrem ocenit „každodenní riziko a nesmírně těžkou a špatně placenou práci“?

Proč se jen málokdo zajímá o to, co obyčejní, nemajetní, nevlivní lidé většinu svého života dělali? My se to nyní naším drobným dílem snažíme mírně napravit. Větší díl našeho úsilí může nastat, pokud si, dámy, pánové a děti, přečtete celý tento časopis a možná více začnete drobnými činy každodenně naplňovat odkaz našich předků, těch obyčejných, nemajetných, nevlivných lidí.

Podobné častější drobné změny k lepšímu v našich životech mohou nastat, když se zamyslíme nad tím, jak můžeme pomoci lidem, kteří o své starší a/nebo i mladé méně mohoucí blízké spolu s námi pečují.

Přeji Vám inspirativní čtení vedoucí k odhodlání pomáhat druhým.

S přáním všeho dobrého Vám a Vaším blízkým / bližním,

Petr Beránek, ředitel Pomoci v nouzi, o.p.s.

VLASTA LIŠKOVÁ

ANEB JAK JSME V NENÁPADNÉM DÁRCI
POZNALI INSPIRATIVNÍ OSOBNOST

V ČERVENCI BYL DO NAŠÍ SLUŽBY AZYLOVÉ DOMY BEZ PŘEDCHOZÍHO AVÍZA DORUČEN BALÍK. VĚCI PRO DĚTI, ZAČÍNÁJÍCÍ ŠKOLÁKY, A NAVRCH 1 000 KČ. DÁRKYNI ZA AŠE JSME UCTIVĚ PODĚKOVALI A VZHLED K NEOBVYKLÉ KOMBINACI DARU JSME JI POŽÁDALI, ABY NÁM O SOBĚ VÍCE SDĚLILA, NEB JSME MĚLI TUŠENÍ.

TUŠENÍ, RESP. VLASTA LIŠKOVÁ NEZKLAMALY, A PROTO TAKÉ MY VÁM, ČTENÁŘŮM NAŠEHO ČASOPISU, RÁDI NABÍZÍME ČÁSTEČNÉ POZNÁNÍ ZAJÍMAVÉ OSOBNOSTI.

Vážená paní Vlasto, děkujeme Vám za štědrost ve prospěch dětí našich klientů o to více, oč překvapivější obsah Vašeho balíčku byl. Soucit až lítost, projev sounáležitosti, přesvědčení, že můžete podnítit lepší život dětí, snaha pomoci někomu s osudem podobným člověku, kterého dobře znáte, ... Co bylo Vaším podnětem?

Moc si vážím všech, kdo se snaží vnést naději do osudů dětí ze sociálně vyloučených rodin. K těmto dětem cítím veliký pocit solidarity. Jejich rodiny často čelí problémům, které si většina z nás (naštěstí) neumí ani představit. Pak děti vyrostou bez jakéhokoli pozitivního napojení na mainstreamovou společnost, skončí na dávkách a jsou téměř rituálně politiky, médií i společností odsuzovány jako „socky“ a jako ti, kdo mohou za to, že „naše země nevzkvétá“. Což je nesmysl, protože jde o poměrně malé procento populace. Když chodí tahle vyloučená část našich občanů po městě ve smečkách a chrání se tak před námi, kterých se bojí, já se, samozřejmě, jako člověk s rozumnými instinkty, zase trochu bojím jich – zdivočelé smečky mohou být nebezpečné těm „ochočeným“. Ale zároveň si myslím, že to není tak jednoduché jako „oni“ a „my“. Myslím si, že také my jim dlužíme hodně. Dlužíme jim to, že jsme jim nedali šanci, když ji (možná) mohli využít. Nebo taky ne. Ale to už se nikdy nedozvíme, protože ji prostě nedostali. A kdyby ji dostali, mohli být také „my“ a nemuseli by na celý život zůstat „oni“.

Máte osobní zkušenosti se sociálními službami?

Se sociálními službami mám zkušenosti dvojí: Jako jejich (trochu netypická) pracovnice a jako jejich „předplatitelka“.

Pracovala jsem totiž deset let v Praze na Ústředí Armády spásy jako překladatelka. Armádu spásy komunisté zakázali a vrátila se k nám až po Sametové revoluci hlavně díky

podpoře holandské AS. Její vedení (zatím) bývá mezinárodní: Holanďané, Angličané, severané. A tak se velká část komunikace vede v angličtině a překládá se pro českou AS do češtiny. Má to svá úskalí, ale zase je příjemné cítit se součástí velkého mezinárodního hnutí. Pro mě to znamenalo, že jsem sice nikdy nepracovala přímo v sociálních službách, ale viděla jsem jejich fungování s odstupem a z boku. A získala jsem velkou úctu k těm hrdinům – a hlavně hrdinkám, kteří na nejnižší úrovni pracují přímo s lidmi v nesnázích a jsou tak mizerně placení, jako by to, co dělají, nebylo důležité. A přitom zachraňovat a ochraňovat lidské životy je to, na čem záleží nejvíce!

Pak jsem se vrátila do Aše starat se o nemocné rodiče. Tatínek brzy zemřel, a teď už se tu deset

Rodiče, Praha v r. 2009, Dům U Zvonu

Sestry Liškovy, r. 2022

let starám o maminku s Alzheimerovou nemocí. Moje sestra pomáhá, seč může, ale bydlí v Brně... Tak máme celé Česko napříč mezi sebou.

Nesmím zapomenout na jediné sociální služby, které tu MÁME: naši městskou pečovatelskou službu. Ta zaručuje, že tu sociální služby vůbec jsou. (A dává státu pocit bezpečí, že se vlastně nic neděje a všechno funguje.) K děvčatům z našich služeb mám tu nejvyšší úctu a obdiv! Dělají, co mohou – ale někdy se o ně trochu bojím, jak uštvané vypadají! Myslím si, že by jich mělo být dvakrát tolik...

Řeknete nám o Vás více? Co, to necháváme na Vašem uvážení.

Narodila jsem se v Aši. Ale naše rodinná historie je komplikovaná. Všichni prarodiče – z nichž každý pocházel odjinud (Doudleby nad Orlicí, Soběslav, Velké Koloděje, Přerov) - přišli coby dva manželské páry na přelomu 40. a 50. let 20. století do Aše. Jedni tak trochu začít nový život a budovat nové pohraničí (idealisté!), druzí tak trochu se schovat před komunisty (blázni!). Oba moji rodiče (narození v Hradci Králové a v Hranicích na Moravě) se setkali až v Aši a z jejich manželského spojení jsem vzešla já a moje mladší sestra Jiřina. Rodiče byli učitelé, a tak bylo poměrně přirozené, že jsme obě šly studovat. V tu dobu v Aši nebylo gymnázium, tak jsme jezdily do Chebu. V Chebu jsem poté asi tak sezónu pracovala jako nápovědky v chebském divadle. Nastavily jsme si totiž se sestrou docela těžký cíl pro někoho až z „konce světa“: studovat na Karlově univerzitě v Praze. Po několika pokusech jsme uspěly – sestra na hudební vědě, já na překladatelství, obor angličtina – ruština (maminka vždycky říkala, že jazyky za to, jak jsou lidi hnusní, nemohou). Na filozofické fakultě nás zastihla Sametová revoluce, kterou jsme nesmírně prožívaly a na kterou nedáme dodnes dopustit!

Devadesátá léta jsem strávila na Karlově univerzitě, kde jsem si maniakálně přibírala další a další (dříve zakázané) obory. Jiřina se rozhodla pro něco radikálnějšího: Odešla do kláštera. Odešla se mi tedy nechce moc říkat. Zní to, jako by navěky opustila naši společnost. Ale ona šla s mnoha dalšími idealisty společně znovu vystavět řeholní život, brutálně rozdrčený komunistickou mašinérií. A řeholní společenství jsou důležitou, i když trochu neviditelnou součástí naší společnosti. Pod řádovým jménem setra Benedicta se v Brně podílela na založení kláštera klarisek, toho řádu, který k nám z Itálie přenesla už ve 13. století svatá Anežka Česká.

Na přelomu tisíciletí jsem měla to štěstí, že

jsem strávila tři roky v Anglii. Poté přišlo mé zaměstnání v Armádě spásy. A teď jsem osoba na plný úvazek pečující o osobu blízkou... Už přes deset let.

Víme, že jste autorkou knihy „Sovětská zima a náčelník Apačů“. Někteří z nás knihu přečetli. Kdo se narodil a vnímal dění před r. 1989, nezřídka při četbě nabýval pocitu až přesvědčení, že čte o sobě a o své rodině. Jak jste vybírala, co zveřejníte, a jak těžké bylo vybrat to nejdůležitější? Totiž priority se mění a důležitost či naléhavost konkrétních sdělení můžeme vnímat velmi rozdílně.

Ten rukopis jsem původně nepsala, abych odbřemenovala sebe, ale tak trochu pro tatínka a vlastně i maminku. Devadesátá léta jsme prožívali jako sen, plnilo se nám, co jsme mysleli, že nezažijeme, protože většina z nás se bála, že budeme žít v ponurém komunismu až do smrti... Sestra se vrhla na obnovování řeholního života, já do nekonečných studií, maminka do obnovy Skauta a katolického života, tatínek do obnovy místní politiky v našem městě... A jak jsme měli všichni pocit, že když komunismus tvrdil, že je levicový, musí mít sto procentní pravdu pravice, rovnou spoluzakládal ODS. Ale nadšené devadesátky pominuly... A podniky, které se bez milosti privatizovaly, protože přeci mocná ruka trhu vygeneruje něco mnohem lepšího, zkrachovaly a dodnes tu stojí omšelá a pustá... A taky tu tatínek začal potkávat křehké lidi, které léta znal a kteří teď ztráceli kvůli privatizaci nebo zvýšeným nájmům bydlení, které měli desítky let jisté... A tatínek, v tu dobu již v důchodu, zjistil, že jeho politický vliv nesahá tak daleko, aby jim mohl pomoci. Prostě ho v očích jeho stále ještě nadšených spolustraníků snadno přetlačila zase ta ruka trhu, nový bůh doby. Do toho mamince, která měla v životě několik období, kdy vážně marodila, propukly její choroby naplno a také se jí, jak už dnes víme, začala rozvíjet Alzheimerova nemoc. Tatínek upadl do hluboké deprese (ve které se stále vzorně staral o maminku). A začal mluvit o tom, jak příšerný život měl a jak je všechno úplně v háji.

A já – s arogancí o generaci mladší dcery, která si myslí, že to přeci není tak zlé – začala ten rukopis psát hlavně pro něj. Abych mu ukázala, že život našich rodin byl drsný, někdy až tragický, ale rozhodně nebyl marný – a s odstupem se dá říct, že velmi zajímavý. Jako spisovatelka jsem opravdu vrtkavá a nesystematická, ale situace mě přiměla ... A rukopis vznikl.

Již při čtení knihy nás napadá, natož po jejím dočtení, že to přece nemůže být vše, co se od Vás a o Vás, resp. od nás a o nás můžeme a chceme

dozvědět, a že musí přijít něco dalšího.

Jak to tedy je? Dáte nám šanci dozvědět se o sobě více, přiznat si, co je třeba, vytáhnout i nějaké vlastní skříňové kostlivce?

Už když jsem knihu psala, chtěla jsem pokračovat dál do 90. let. Ale už jsem neměla tu motivaci a koncentraci, ten přetlak... Ale snad na to dojde! Pokud má člověk nějaké autorské ambice, je dost děsivé, jak léta a témata potenciálních knih přibývají a knihy z nich nikoliv. 😞 A těch kostlivců je...

Moje dva velké dluhy a dá se říct kostlivci jsou také spojeny s mými dědečky. Dědeček z tatínkovy strany, Josef Liška Doudlebský, byl svého času poměrně regionálně známý spisovatel a hudební skladatel z Královéhradecka. Psal divadelní hry a za První republiky populární operetky hlavně pro ochotnické divadlo, které bylo tehdy v každé vesnici a prahlo po čerstvém repertoáru. A když se dědeček konečně napojil na profesionální agenturní zastoupení v Praze a měl šanci rozšířit své působení, přišla druhá světová válka a socialismus a svět se změnil. Komunisté ho navíc ještě i s babičkou zavřeli za jeho nepřímou účast v útěku Vlaku svobody v roce 1951. Já si dědečkovy hry občas ráda přečtu, sestra hudebnice si zahrave něco z partitury... Ale k nějaké větší akci jsme se nedokopaly – až teprve když někdy za covidu dědečkovy příbuzné začali hledat lidi z Doudlebského nad Orlicí přes ašské muzeum i městský úřad. Protože poslední zprávy o jejich známém rodákovi byly „Po (druhé světové) válce zmizel někde v Aši“. Našli nás, o dědečkovi dokonce vznikla bakalářská práce, a s lidmi z Doudlebského hledáme, jak ho více zviditelnit tam u nich – a možná i tady v Aši.

Můj druhý dědeček Jan Kohout byl zase za první světové války italský legionář a tím i hrdina. Ale do tohoto tématu jsem se ještě zdaleka nepustila!

A nesmím zapomenout na maminičinu maminku, babičku Marii Kohoutovou Chuticovou. Narodila se roku 1904 a svým životem zahrnula celé tři čtvrtiny dost ohavného 20. století – a vždycky žila se vztyčenou hlavou! A zemřela přesně v ten měsíc, kdy v Praze začali disidenti v čele s Václavem Havlem a Pavlem Kohoutem sbírat podpisy na Chartu 77...

A také je třeba připomínat v prostoru našeho města právě ten Vlak svobody, dnes historickou událost velké symbolické ceny, která se dotkla celé naší rodiny: Ašský spoluorganizátor útěku vlaku MUDr. Jaroslav Švec byl strýčkem mého otce. Dědeček a babička byli za nenahlášení jeho plánovaného útěku ve vězení. Z druhé strany rodiny maminka Marie Lišková Kohoutová byla zase coby mladičká studentka chebského

Vlak svobody, Německo r. 1951

Aš slaví 70 let Vlaku Svobody, fotograf Pavel Klepáček

gymnázia na cestě domů Vlakem svobody náhodně „unesena“ na Západ – a užila si to s nadšením, protože byli ubytováni v amerických kasárnách v okupační zóně USA a její rodina Američany vždycky (byť za komunistů ilegálně) milovala. Ale vrátila se právě kvůli rodině, nechtěla jí způsobit další trable svou emigrací. A když začala chodit s tatínkem, s úžasem zírali, jakou rodinnou hříčku si s nimi osud zahrál...

Paní Vlasto, velmi jednoduchou otázkou na Vás klademe nesmírně obtížný úkol. Co si myslíte o současném světě a o stavu naší vlasti?

Musím se přiznat, že začínám být dost nervózní. A to hlavně z pocitu, že velkoměstské elity nahoře začínají žít v nějakém jiném myšlenkovém světě než my tady dole. Asi dokonce na jiné planetě! A že se nůžky ve společnosti začínají rychleji a rychleji rozevírat a na tu špatnou a „chudou“ stranu to vcucává víc a víc lidí. Člověk to zvláště názorně vidí tady na okrajích naší republiky. A tam nahoře tančí jako na Titaniku a občas nám velkomožně vzkáží, že jsme se nikdy neměli líp než teď a že jsme rozmazlení, a pokud nám jedna poctivá osmihodinová práce nestačí na živobytí, ať si najdeme druhou a třetí... Ale nikdo z nich nezkusil žít z dvaceti tisíc měsíčně (nebo i míň?) a v naší místy luxusní, ale strašně drahé společnosti dožít do příštího měsíce, a k tomu se pokusit nezadlužit, protože to je cesta do pekel. A hlavně nevypadat jako „socky“, protože těm nikdo žádnou práci nedá. A když jim tam shora z jiné planety vzkáží, ať jdou tedy na dávky,

že od toho tu dávky přeci jsou, budou socky navěky a nikdy už se z toho modu nedostanou... A pokud těchhle lidí už začínají být desítky procent – člověk by čekal, že si někdo uvědomí, že je něco shnilého ve státě dánském!? Ale kdepak, politici, ekonomové, velká část politologů si dál mele své – až se napraví ekonomika, napraví se všechno! A opraví se i polámaní lidé. To je jako kdyby čekali, že na olympiádě budou ve sprintu závodit atleti s několikanásobnými čerstvými zlomeninami. Možná jeden geniální a dobře se hojící ano, ale ti ostatní už se budou jen belhat – a úžasného nového boostu naší ekonomiky (pokud tedy nastane) se sotva zúčastní...

A jak tak pozoruji světovou politiku, ve které vzkvétají autoritářské vlády, protože Západní Evropa (samozřejmě včetně nás) i USA ztrácejí kvůli vnitřním politickým šarvátkám svou autoritu navenek i uvnitř, zdá se mi, že vzorec je podobný jako v naší zemi: nahoře se velmi hnusným stylem přetahují o politickou moc a pěstují si spasitelský syndrom – a lidé dole jsou pro ně neviditelní. Tak jde asi o krizi celé západní civilizace. Ale my Češi si ji jako obvykle rozvíjíme s naší okouzující a typickou nedůslednou důsledností (= nebýt důslední v důležitých věcech a být superdůslední v prkotinách).

Sdělte nám cokoli, nač jsme se neptali, ale vy víte, že se o to chcete / musíte podělit!

Jedna z věcí, která mě v téhle době hodně mrzí (a vás se bezprostředně dotýká), je ten pocit mezi lidmi, umocňovaný médiem, že kromě těch zlotřilců, co berou státu peníze, jako jsou socky a důchodci, jsou hlavními padouchy neziskovky, které jen vysávají stát! Naznačují to občas i politici. Jenže kdyby se podívali na strukturu neziskových organizací, zjistili by, že takových osmdesát devadesát procent jsou charitativní organizace, které zabezpečují pro stát většinu sociální péče. Takže vždycky, když se něco ořízne neziskovkám, někde musí někoho propustit a nějaká babička přijde o svou pečovatelku. A kdyby je stát seškrtal důkladně, zjistí, že se mu úplně zborčila sociální péče, která má i tak velké problémy. Nebo sem také náleží patientské organizace, kde se sdružují lidé se závažnými onemocněními a radí si navzájem, jak získat nejlepší možnou péči, což není snadné, a jak se prodírat džunglí našeho zdravotnictví. A co si s takovou nemocí v rodině vůbec počít. A škrtnout jim financování je opravdu kruté!

Takové ty „ulítlé“ nebo „zlé“ neziskovky, těch je opravdu minimum. A ty by asi existovaly i bez státního financování – a já je vždycky brala jako důkaz toho, že jsme svobodná společnost. A daň za svobodu slova, o které se zase začíná říkat –

Svoboda slova ano, ale jen pro ty hodné! A kdo je hodný, určují ti vlivní.

Tak to jsou věci, které mi vážně dělají starost.

Co vzkážete našim čtenářům a občanům České republiky a Evropské unie?

Na rozdíl od mnohých si myslím, že je Evropská unie skvělý projekt a že pro nás, občany ČR, je stále výhra být její součástí. Ale spolu s ostatními ji také často kritizují.

Skvělá je proto, že poprvé v lidských dějinách se velmoci „umenšily“ a vstoupily s menšími zeměmi do svazku, kde každá země má jeden hlas! Takže nezáleží jen na tom, co chtějí velmoci, ale co si společenství zemí odhlasuje společně. Samozřejmě, velmoci mají vždycky větší vliv – nebo takřkajíc váhu. Ale spousta věcí se rozhoduje „u jednoho stolu“. A střední a malé země spolurozhodují u stejného stolu o způsobu existence našeho velkého západoevropského celku. Rozhodují zevnitř, a nemusí jen zvenčí lobovat a doufat, že se jim povede přesvědčit velmoci o svém pohledu.

Takže vystoupit z EU by znamenalo zase znovu jen koukat přes hranice na ty „uvnitř“ a pokřikovat na ně ústy svých diplomatů: „Haló, my bychom s vámi potřebovali něco dohodnout! Neměli byste chvíli čas?“ a ti za hranicí, usazení kolem společného stolu, kde jsme donedávna taky měli svou židličku, by (v lepším případě) otráveně odpověděli: „No jó, vezmu si diář a probereme to. Ale mám čas až za půl roku!“

Tak v tomhle je koncept EU geniální. Ale v čem momentální sestava politiků geniální není, je přesně to, co vyčítám naší vládě: V záchvatu budovatelského nadšení, touhy vylepšit svět a „zachránit“ životní prostředí, nejen zapomněli, ale snad vůbec nepochopili, že důležité je mít podporu svých lidí – vzít je takřkajíc s sebou. Pro první půlku populace to není těžké, je to pro ně vznešený módní trend a ztělesněné dobro a mají na to finance. Ale ta druhá půlka směrem dolů – lidé, co mají pořád strach, jestli tenhle měsíc zvládnou zaplatit složenky, jestli budou mít na svačinu pro děti do školy, jestli neztratí zaměstnání, protože je sice špatně placené, ale přeci jen jistota, a než by našli jiné (pokud by našli), definitivně by se propadli do dluhů – tak tihle lidé jaksí mocným tohoto světa sešli z mysli. Nebo nesešli: Občas jim mocní vzkážou, že přeci se mohou obrátit na stát a vyfasovat dávky jako podporu. A pošlou jim peníze na obalení domu do polystyrénu. Ale nikdy jim nenaznačí, že vědí o jejich problémech a hluboce si uvědomují, jak jsou tihle lidé pro chod státu důležití. Že bez

nich by se fungování veřejného života zastavilo. Bez úředníků, pečovatelek, školníků, uklízeček, popelářů, zemědělských a vůbec všech dělníků.

A tohle, jak se mi zdá, dnes představitelé EU nevnímají. A to jim hodně vyčítám. Ale více než jim, to vyčítám naší vládě a politikům. Protože ONI mají do EU přinášet zpětnou vazbu a informace, jak globální opatření dopadají na lidi. A to nedělají.

Přes to všechno myslím, že být občany nejdřív naší země a pak Evropské unie je důležité a skvělé. Ale

musíme pořád volat nahoru: Haló, my jsme tady taky! Politici totiž mívají pocit, jakože si prostě zateplují dům jménem stát, protože je jejich, udělají si to po svém a nikomu jinému do toho nic není. Jenže ten zateplovací dům patří nám všem! Tak do metody a způsobu zateplení máme právo mluvit i my.

Tak se navzájem držíme a dělejme to, my malí lidé, kteří vybudovali První republiku! Mezinárodně úspěšný stát překračující vlivem svou střední velikost.

Události v Pvn

Zakončení roku 2024

Vánoce v Pomoci v nouzi

Azylový dům v Sokolově, který poskytuje pobyt rodinám s dětmi, navštívil štedrý Ježíšek – díky vám a pracovníkům Shoplandu Karlovy Vary prostřednictvím akce Vánoční strom splněných přání. Děti tak měly možnost sepsat svá přání pod stromeček a laskaví lidé, kteří si přání ze stromku přání vybrali, tyto dárky pořídili. Dárky byly 20. prosince 2024 dopraveny do Azylového domu a s velkou péčí uloženy pod vánoční stromeček, aby děti mohly zažít radost z kouzla Vánoc.

Děkujeme upřímně každému, kdo se do této akce zapojil – ať už jste darovali konkrétní dárek,

pomohli s organizací, nebo šířili povědomí o této krásné tradici. Vaše štedrost a dobrá vůle přinesly dětem chvíle štěstí, na které budou dlouho vzpomínat.

Děkujeme také Potravinové bance Karlovarského kraje, z.s., která poskytla suroviny na pečení vánočního cukroví, a všem našim zaměstnancům, kteří se do pečení s klienty zapojili a společně vytvářeli správnou vánoční atmosféru.

Tato akce, jež má tradičně za cíl podpořit klienty bez domova, se tentokrát nesla v duchu hesla: „Lidé bez domova pečou pro lidi bez domova.“ Děti, které se do pečení zapojily, si tuto kreativní činnost užily, a staly se tak součástí této charitativní

iniciativy. Napečené cukroví bylo následně předáno do Nízkoprahového denního centra, kde se na Štědrý den stalo součástí vánoční atmosféry pro všechny, kteří procházejí těžkými obdobími.

Stejně tak, jako každý rok, pracovníci a klienti Nízkoprahového denního centra a Noclehárny připravili oslavu Vánoc. Přípravy začaly vařením

tradičního vánočního menu – nechyběla knedlíčková polévka, přibližně 25 kilogramů bramborového salátu a řízků. Pro naše klienty jsme měli nachystané praktické dárky, které jim byly rozdány u ozdobeného vánočního stromečku. Celou oslavu doprovázelo zpívání vánočních písniček a koled za doprovodu kytary, což přineslo radost a příležitost k vzájemnému propojení.

Střípky úspěchů klientů a práce našich zaměstnanců

Pomoc paní J. T.: Návrat k rodině díky nízkoprahovým službám

Paní J.T. se poprvé objevila v nízkoprahovém denním centru 15. listopadu. Byla to pro ni nová a náročná situace – ocitla se poprvé v životě na ulici. S dcerou, která jí po odchodu od partnera měsíc poskytovala útočiště, už nemohla nadále bydlet, a tak se ocitla bez střechy nad hlavou v Sokolově. Naše služby objevila díky doporučení dalších uživatelů a rozhodla se je vyzkoušet.

Paní J.T. pochází z Nejdku, kde žila s partnerem a jejich desetiletým synem. Kvůli vážným neshodám se však rozhodla odejít, což ji nakonec přivedlo na ulici. Přestože měla v pořádku všechny potřebné doklady a byla registrovaná na úřadu práce, finanční situace jí zkomplikovala život. Po skončení podpory v nezaměstnanosti začala být posuzována společně se svým manželem, což jí ztížilo možnost získat dávky hmotné nouze. Situaci se pokoušela řešit a první noc strávila v naší noclehárně 17. listopadu. Bylo na ní vidět, jak náročně na ni dopadá odloučení od syna a rodiny. Často byla velmi smutná, plačtivá a přiznala, že občas sáhne po alkoholu, aby na chvíli unikla tíze svých starostí.

Dne 25. listopadu vyhledala pomoc klíčové pracovníce Lucie z naší terénní služby. Ta s ní navázala spolupráci a začaly společně hledat řešení. Paní J.T. se rozhodla pokusit se obnovit kontakt s manželem a rodinou. Díky pomoci pracovníků se s manželem telefonicky spojila a dohodla se na návratu domů. Protože paní J.T. neměla finanční prostředky na cestu zpět do Nejdku, Lucie ji 27. listopadu dopravila terénním vozidlem až domů. Při loučení byla paní J.T. dojatá a velmi vděčná za veškerou poskytnutou pomoc. Zároveň poslala upřímné poděkování všem pracovníkům, kteří se na její podpoře podíleli.

Příběh paní J. T. ukazuje, jak důležitou roli mohou hrát nízkoprahové služby a individuální přístup pracovníků při návratu klientů zpět k rodině a do běžného života.

Příběh pana D. G.: Jak pravidelnost a pomoc mohou změnit život

Pan D. G., 75 let, je klientem nízkoprahového denního centra již 11 let. Během této doby splatil dluh ve výši téměř 100 000 Kč. Díky jeho disciplíně a pravidelným platbám ze starobního důchodu, při nichž mu pomáhala jedna z klíčových pracovníček Nízkoprahového denního centra

vypisovat složenky, se podařilo dluh zcela splatit. Přestože pan D. G. dlouhodobě bojoval s vážnou ztrátou sluchu, získání sluchadel pro něj bylo téměř nemožné. Pět let neúspěšně řešil svou situaci na ORL v Sokolově, protože samotná výroba sluchadel se provádí na foniatrii v Karlových Varech, kam kvůli svému osamělému životu a zdravotnímu stavu nedokázal cestovat.

Rozšíření služby nízkoprahového denního centra o terénní práci přineslo nové možnosti. Nabídli jsme mu doprovod, který ochotně přijal. Pomohli jsme mu znovu vyřídit žádanku, objednat termín a doprovodit ho na první vyšetření i otisky sluchadel. Díky této spolupráci získal pan D. G. 12. prosince 2024 nová sluchadla.

Po pěti letech téměř úplné hluchoty dnes pan D. G. znovu slyší. Jeho upřímná slova vděčnosti, že se mu díky této pomoci změnil život, jsou pro nás tou největší odměnou.

Každý krok k pomoci má smysl – děkujeme, že společně měníme životy.

Příběh pana J. K.: Cesta k lepšímu životu

Pan J. K., 46 let, byl od dubna 2024 klientem nízkoprahového denního centra. Žil několik let po operaci srdce s voperovaným kardiostimulátorem, avšak bez potřebné lékařské péče. Neměl svého obvodního lékaře, nebral předepsané léky a jeho zdravotní stav se postupně zhoršoval. Viditelně zadržoval vodu, což se projevovalo otoky na rukou i nohou.

Situace vyvrcholila v létě, kdy pana J. K. postihla mrtvice. Naše kolegyně okamžitě zavolala rychlou záchrannou službu, která ho převezla do nemocnice. Po přibližně měsíční hospitalizaci se pan J. K. vrátil zpět do centra s léky pouze na tři dny.

V rámci služby jsme se zaměřili na zlepšení jeho situace. Pomohli jsme mu najít obvodního lékaře, který zajistil předepsanou medikaci a pravidelné zdravotní kontroly. Díky tomu se jeho zdravotní stav stabilizoval. V říjnu 2024 pan J. K. opustil nízkoprahové denní centrum a úspěšně se osamostatnil. Nyní žije ve vlastním ubytování. Přejeme mu hodně zdaru na cestě k lepšímu a zdravějšímu životu!

Případ paní L., který jsme dlouho řešili

Intervenční centrum kontaktovala paní L., která žádala konzultaci v době od 13:00 do 14:00. Tyto hodiny pro ni představovaly jediný bezpečný čas, kdy se její manžel – Ímám místní mešity – věnoval úředním záležitostem a nemohl ji kontrolovat. Jinak ji totiž neustále sledoval a musel mít vše pod dohledem. Během osobní konzultace paní L. popsala svůj život s manželem, muslimem, se kterým má sedm nezletilých dětí. Do svatby jejich soužití probíhalo bez problémů, avšak po sňatku na ni začal manžel uplatňovat svou víru podle vlastního výkladu. Paní L. si dlouho myslela, že takové soužití je normální.

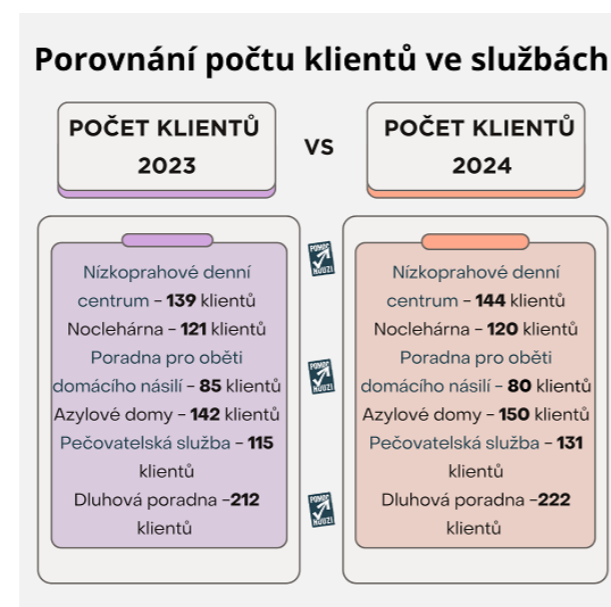
Postupně však začaly přibývat fyzické útoky, které se odehrávaly i během jejích těhotenství. Násilí bylo natolik vážné, že v některých případech musela vyhledat lékařské ošetření a byla dokonce hospitalizována. Zásadní zlom nastal po narození dětí – manžel začal fyzicky trestat i je, a to velmi brutálním způsobem. Například je svazoval do kozelce, bil je předměty přes plošky nohou a dlaně tak silně, že jim vznikaly podlitiny. Pokud se jich paní L. zastala, násilí vůči nim ještě zesílilo. Manžel tyto tresty ospravedlňoval svou vírou a tvrdil, že jsou ve prospěch celé rodiny.

Časem si paní L. začala o islámu zjišťovat informace i z jiných zdrojů a uvědomila si, že manžel si náboženství vykládá tak, jak mu to vyhovuje. V té chvíli se rozhodla vyhledat pomoc Intervenčního centra. Situace se stávala stále nebezpečnější – manžel jí začal vyhrožovat smrtí a únosem dětí do ciziny, pokud by se pokusila svou situaci řešit. Paní L. bylo poskytnuto sociálně-právní poradenství. Byla informována, že její situace nese znaky trestného činu týrání a že by měla vše oznámit Policii ČR. Zároveň jí byla nabídnuta podpora, právní pomoc a spolupráce s advokátkou.

Ze strachu probíhala komunikace s Intervenčním centrem ve tři hodiny ráno, kdy její manžel spal. Domluvili si čas a způsob nahlášení věci na Policii ČR. Na policejní stanici ji doprovodil pracovník centra. Případu se ujala Krajská kriminální policie Karlovarského kraje, která potvrdila, že docházelo k dlouhodobému týrání. Policie také využila institut vykázání, aby paní L. ochránila. Situace se však po vykázání dramaticky vyhroutil – manžel unesl paní L. i s dětmi a zadržoval je v Německu. Nakonec byl zadržen a soud na něj uvalil vazbu. Po prošetření případu byl odsouzen k odnětí svobody na devět let. Policie potvrdila, že se skutečně jednalo o dlouhodobé týrání paní L. i jejich dětí.

Tímto příspěvkem se nedotýkáme jakékoli víry, jen poukazujeme na to, že žijeme v České republice uznávající a pokud možno dodržující právo a důstojnost.

Porovnání počtu klientů ve službách: 2023 vs. 2024

V roce 2024 jsme zaznamenali nárůst klientů v několika našich službách. Největší nárůst jsme zaznamenali v pečovatelské službě, která pomohla o 16 klientům více než v předchozím roce. Azylové domy zaznamenaly nárůst o 8 klientů a nízkoprahové denní centrum přivítalo o 5 klientů více. Díky rostoucí důvěře můžeme pomáhat stále více lidem v těžkých životních situacích.

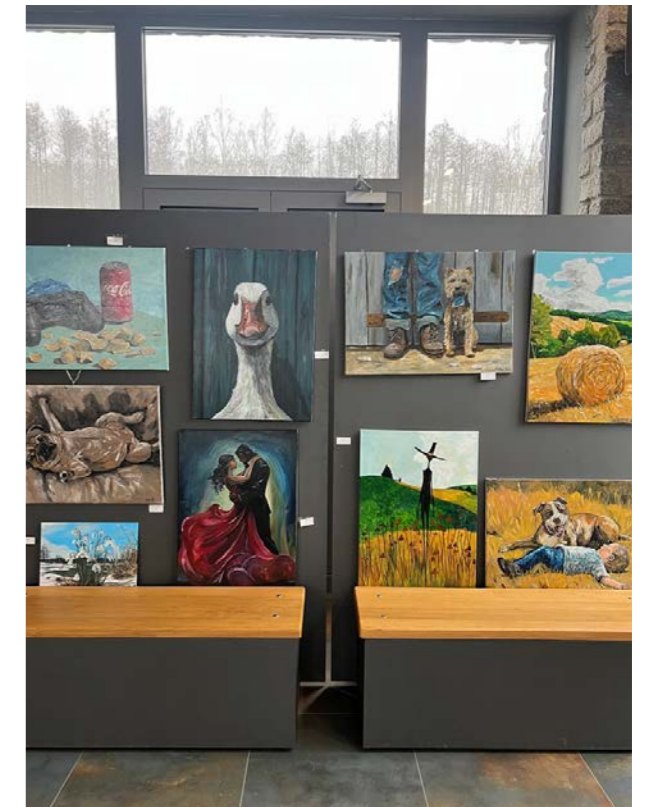
Kdysi někdo řekl: „Pomoz jednomu člověku a pomůžeš celému světu.“

Rok 2025 ...

Leden

Pracovníci Azylového domu v Nebanicích uklidili nepořádek pod viaduktem

Se začátkem nového roku obdrželi pracovníci Azylového domu v Nebanicích e-mail od místního obyvatele o nepořádku pod viaduktem kousek od Azylového domu s podezřením na naše klienty. Pracovníci nepořádek neprodleně prověřili a přesto, že se nepořádek jevil být důsledkem silvestrovských oslav a pravděpodobně nepocházel od klientů Azylového domu, aktivně se do jeho úklidu klienti zapojili.

Únor

Naše první výstava obrazů

Ve čtvrtek 13. února jsme uspořádali jedinečnou výstavu s dražbou obrazů, a to v architektonicky krásném prostoru kaple na Březové, jejíž bezplatný pronájem umožnilo město Březová. Jedinečnost výstavy spočívala právě ve vystavovaných obrazech, jelikož jejich autory byli naši pracovníci a klienti, a byli jsme mile překvapeni, kolik talentů se mezi námi skrývalo. Výstavu jsme zahájili v odpoledních hodinách a trvala až do večera za doprovodu živé hudby: hudebního vystoupení dětí ze Základní umělecké školy Sokolov zorganizované panem Havlíčkem a zpěvného vystoupení Veroniky Hřebejkové v doprovodu Václava Krátkého na klavír a Terezy Krátké na housle.

Březen

„Promluvmě si preventivně“

Naše Dluhová poradna přispěla k potřebné osvětě – spolupracovnice a vedoucí Dluhové poradny, Pavla Jezberová, jako host podcastu Karlovarského kraje „Promluvmě si preventivně“ vystoupila v 8. dílu s názvem „Pohledávku prosím uhradte do uvedeného data splatnosti“. V podcastu hovořila o problematice dluhů, exekucí, insolvenčí a finanční gramotnosti, o kterých si můžete poslechnout na YouTube, Spotify a Apple Podcasts.

„Láska přes internet“

V pondělí 24. 3. 2025 pracovnice dluhové poradny, Miroslava Štinglová a Pavla Jezberová, podpořily seniory při besedě o finančních podvodech na téma „Láska přes internet“. Akci zorganizovala preventivní Městská policie v Sokolově, paní Mgr. Michaela Klimešová, která seniorům představila možná rizika spojená s online seznamováním. Pracovnice dluhové poradny přispěly do diskuse konkrétními příklady podvodů z praxe. Akce pomohla ke zvýšení povědomí seniorů o tomto aktuálním problému a poskytla jim nástroje pro rozpoznání potenciálních podvodníků.

Skupina protidrogové politiky a Týmu pro mládež

Dne 20. března proběhlo pravidelné jednání Skupiny protidrogové politiky a Týmu pro mládež na Městském úřadu v Chebu, kterého se zúčastnila také naše kolegyně z Poradny pro oběti domácího násilí. Jednání svolala koordinátorka protidrogové politiky a sociální prevence odboru sociálních věcí a zdravotnictví, proběhlo seznámení s důležitými změnami v legislativě týkajícími se návykových látek a hlavním bodem diskuze byly návrhy nových iniciativ pro Koncept protidrogové politiky a závislosti na období 2026 – 2030. Tato setkání jsou klíčová pro zajištění efektivní prevence a pomoci pro jednotlivce a rodiny zasažené problémy s návykovými látkami.

Uklidme Česko 2025

Dne 29. 3. 2025 jsme se opět společně s některými našimi klienty zúčastnili celorepublikové akce Uklidme Česko, kterou organizuje již druhý rok naše kolegyně Martina. Do ulic vyrazilo 9 odhodlaných dobrovolníků z řad klientů a 3 pracovníci Nízkoprahového denního centra a Noclehárny, včetně naší paní vedoucí. Úklid byl zahájen pod Mostem lásky a pokračoval na pravém břehu řeky k bývalému autobusovému nádraží, ukončen byl na areálu Bohemia za parovodem. Všichni pracovali v plném nasazení, za což jim patří velké díky. Celkem jsme nasbírali 30 pytlů odpadu, které jsme připravili na určená místa. Tento náročný den byl zakončen příjemným posezením u ohně, kde jsme si s chutí opekli první letošní špekáčky.

Duben

Navázání spolupráce s Národním ústavem duševního zdraví

Dne 10. 4. 2025 proběhla online komunikace mezi vedoucím Intervenčního centra Karlovarského kraje Bc. Lukášem Vršťalou a představiteli NUDZ, která vyústila v nastavení proaktivní spolupráce pro osoby ohrožené domácím násilím. Tato spolupráce bude primárně zaměřena na monitorování obětí (pacientů) v Karlovarské a Chebské nemocnici s cílem odhalit domácí násilí a co možná nejdříve nakontaktovat odborníky z dané služby Intervenčního centra.

Čištění řeky Ohře 2025

V sobotu 12. 4. 2025 jsme spolu se dvěma dámami, které s námi pracovaly už loni, opět vyčistili Lobežský potok od budovy Komerční banky až k ústí do řeky Ohře. Z potoka a jeho břehů jsme sebrali 150 kg odpadu. K nejzajímavějším úlovkům patřily dámské večerní šaty, peněženka se 7 Kč, rádio a čerstvě mrtvý kos. Rádi jsme zjistili, že oproti loňsku byl potok čistší.

Velikonoční radosti

O nedělích 6. 4. a 13. 4. 2025 se uskutečnilo v azylovém domě velikonoční tvoření, které pro rodiče s dětmi připravily kolegyně Michaela a Martina. Společně si vyrobili krásnou velikonoční výzdobu a zaseli jarní osení. Vznikly nejen povedené dekorace, které teď zdobí prostory našeho azylového domu, ale i milé společné chvíle plné jarní nálady.

Také na kroužku keramiky, který u nás v Azylovém domě v Sokolově probíhá každé čtvrteční odpoledne, se naše šikovné děti se pustily do výroby velikonočních dekorací a výsledky stály za to.

A jako každý rok se také klienti a pracovníci Nízkoprahového denního centra pustili do jarního tvoření výzdoby a pletení pomlázek. Namísto velikonočního beránka jsme si pochutnali na skvělých buchtách, které s láskou připravila paní

Monika.

Promítání filmu Jen my dva a následná debata v Ostrově

V úterý 24. 4. 2025 uvedl Filmový klub restart v ostrovské Točně francouzský film Jen my dva, který se věnuje tématu domácího násilí citlivým a realistickým způsobem. Akce se zúčastnil i náš kolega z Intervenčního centra Lukáš Vrštala. Po filmu následovala debata s přítomnými hosty, která trvala přibližně hodinu. Diskuze byla velmi živá a otevřená. Lukáš představil činnost organizace Pomoc v nouzi – její historii, rozsah služeb, a především roli Intervenčního centra v podpoře osob ohrožených domácím násilím. Zazněly také informace o formách násilí, statistických údajích, výzvách v mezioborové spolupráci a specifikách ohrožených skupin. Zájem veřejnosti nás mile překvapil.

Beseda se seniory

Zástupkyně naší dluhové poradny Pavla Jezberová se zúčastnila další ze série besed se seniory pořádané preventivní policií Městské policie Sokolov, Mgr. Michaelou Klimešovou, tentokrát na téma kybernetické podvody. Setkání proběhlo 24. dubna v přátelské atmosféře a nabídlo seniorům užitečné informace o nejčastějších podvodných praktikách, kterým mohou čelit v online prostředí.

Seminář na centrále České spořitelny, a. s. v Praze

Ve středu 30. 4. 2025 pánové Mička, Příkaský a Netymach přivítali dámy Modesovou, Pánkovou, Havlíčkovou, Plzákovou Hofmannovou, Pipotovou, Jezberovou, Pázralovou a Štinglovou a Petra Beránka v budově centrály České spořitelny, a. s. v Praze, Olbrachtově ulici. Naše skupina se z oblasti správy úvěrů v podání banky dozvěděla mnoho zajímavého a v práci pro klienty přínosného a upotřebitelného. Pánové z České spořitelny, a. s. zodpověděli všechny naše dotazy a my jsme po dvou letech opět uznali, že uvedená banka není jen podnikatelským subjektem, tzv. market makerem na českém bankovním trhu, nýbrž i společensky zodpovědnou skupinou vstřícných lidí.

Sbírka potravin 2025

Jarní kolo Sbírký potravin opět ukázalo, že lidé v ČR mají srdce na pravém místě. Dokazuje to výtěžek sbírky v sokolovském Tesco, kde naše organizace Pomoc v nouzi, o.p.s. pravidelně nasazuje tým dobrovolníků. Také letos zde zákazníci darovali obrovské množství zboží – celkem 1245 kg potravin a drogerie. To je skvělé. A moc za to děkujeme.

Pálení čarodějnic v azylovém domě

Dne 30. 4. 2025 proběhla v azylovém domě akce pro děti a rodiče s názvem „Pálení čarodějnic 2025“, kterou zorganizovala naše kolegyně Klára a další pracovníci na zahradě azylového domu v Kynšperku nad Ohří. Děti si před akcí ve spolupráci s kolegyní Míšou vyrobily papírové čarodějnice, které pak symbolicky na ohni upálily. Odpoledne bylo plné her a soutěží. Na závěr na všechny čekalo opékání buřtů, které nám, spolu s dalším občerstvením, zajistila Potravinová banka Karlovarského kraje, za což velice děkujeme!

ÚSPĚŠNÁ AUTORSKÁ ČTENÍ K PUBLIKACI „ŽELVO, VYPRÁVĚJ“

Na začátku listopadu proběhla dvě autorská čtení nové knihy „Želvo, vyprávěj“, která je pokračováním předchozí publikace „O vztazích mezi medvídky“. Obě akce, které se konaly v Městské knihovně v Lokti a Sokolově, se setkaly s velkým zájmem a pozitivními ohlasy ze strany publika.

Autorka knihy, psycholožka Mgr. Dominika Spínová, se během čtení zaměřila na citlivé téma domácího násilí a výchovy dětí v takovém prostředí. Kniha „Želvo, vyprávěj“ je pokračováním knihy „O vztazích mezi medvídky“, která byla zaměřena na vztahy mezi medvídkem a jeho rodiči. Zatímco první kniha popisovala domácí násilí ze strany otce, druhá kniha, „Želvo, vyprávěj“, se zaměřuje na matku, která je v tomto příběhu násilníkem. Cílem publikace je podpořit prevenci domácího násilí a otevřít diskusi o tomto často tabuizovaném tématu, zejména v rámci rodinných vztahů.

Akce byla zaměřena nejen na širokou veřejnost, ale především na odborníky, jako jsou pedagogové ve školách, školkách a pracovníci pedagogických poraden. Dominika Spínová se soustředila na to, jak správně reagovat, pokud se dítě svěří

s problémem domácího násilí, a jak postupovat v takových situacích, aby se dítě dostalo do bezpečí a aby se situace, ve které se nachází, co nejdříve vyřešila.

Obě čtení vytvořila prostor pro otevřenou diskusi a výměnu zkušeností mezi autorkou a posluchači. Na každém z čtení byly rozdány výtisky knihy, které měly u přítomných velký ohlas.

Velké poděkování patří MAS Sokolovsko, o.p.s., která poskytla finanční podporu v rámci dotačního řízení „Malý Leader“ a díky níž se podařilo knihu vydat, a proto si této spolupráce velmi vážíme.

Děkujeme také Městským knihovnám v Lokti a Sokolově za jejich vstřícný přístup a poskytnutí prostorů pro konání těchto akcí.

Kniha „Želvo, vyprávěj“ je určena nejen pro děti, ale i pro dospělé, kteří se chtějí dozvědět více o důsledcích domácího násilí a jak tento problém rozpoznat. Téma domácího násilí je stále tabuizované, ale díky takovýmto publikacím a diskusím se otevírá cesta k prevenci a pomoci těm, kdo jsou v nelehké situaci.

Děkujeme všem, kteří se zúčastnili čtení. V případě zájmu o knihu či další informace o domácím násilí nás můžete kontaktovat na emailové adrese: tomasova@pomocvnouziops.cz nebo perglova@pomocvnouziops.cz

OCHRANA PŘED PODVODY A FINANČNÍ BEZPEČNOST

Přednášky pro seniory i veřejnost

V uplynulých měsících se v rámci aktivit Pomoci v nouzi uskutečnila série úspěšných přednášek zaměřených na finanční bezpečnost, prevenci dluhů a ochranu před podvodů, zejména v oblasti seniorského věku. Tyto akce vedené Pavlou Jezberovou, vedoucí Dluhové poradny, poskytly účastníkům cenné informace a praktické rady, jak lépe zvládat finanční výzvy a vyhnout se rizikům, která mohou seniorům hrozit.

První přednáška se konala 2. října 2024 v Karlových Varech pro Senior akademii pod názvem „Finanční jistota ve zlatém věku – jak se vyhnout dluhovým pastem“. Pavla Jezberová

se zaměřila na konkrétní rady, jak se chránit před nebezpečím podvodů, manipulací a rizik spojených s uzavíráním smluv, s převody majetku v rámci rodiny nebo s nadměrnou finanční pomocí rodinným příslušníkům. Účastníci se dozvěděli, jaké kroky podniknout, aby se vyhnuli zadlužení a zajistili si finanční stabilitu ve „zlatém věku“. Přednáška se vyznačovala nejen odbornými informacemi, ale i plodnou diskuzí, která poskytla seniorům užitečné nástroje pro jejich každodenní finanční rozhodování.

Druhá přednáška proběhla 9. října ve spolupráci s Městskou policií Sokolov a zaměřila se na téma kybernetických podvodů. Přednáška „Finanční jistota ve zlatém věku – jak se nestát obětí

kybernetického podvodu“ poskytla seniorům důležité informace o tom, jak bezpečně používat internet a jak se chránit před podvodů v online světě. Pavla Jezberová představila konkrétní příklady podvodných praktik a spolu s Michaelou Klimešovou z Městské policie Sokolov nabídly účastníkům praktické rady, jak se vyhnout finančním ztrátám.

Poslední přednáška této série se uskutečnila 27. listopadu 2024 na téma „Dluhy versus kybernetické podvodů“ a byla určena studentům a veřejnosti. Cílem této přednášky bylo přiblížit rizika spojená s dluhy a kybernetickými podvodů a nabídnout konkrétní tipy na ochranu před těmito hrozbami. Pavla Jezberová ve spolupráci s preventistkou z Městské policie Sokolov Michaelou Klimešovou a s naším ředitelem Petrem Beránkem se zaměřili na prevenci zadlužení a na bezpečné chování při používání internetu a sociálních sítí.

Všechny tyto přednášky měly velmi pozitivní ohlas a potvrdily, jak důležitá je osvěta v oblasti finanční a kybernetické bezpečnosti, především mezi seniory a mladšími generacemi. Pomoc v nouzi i nadále podporuje osvětu v oblasti prevence finančních problémů, což má zásadní vliv na zajištění bezpečného a kvalitního života pro všechny účastníky těchto akcí.

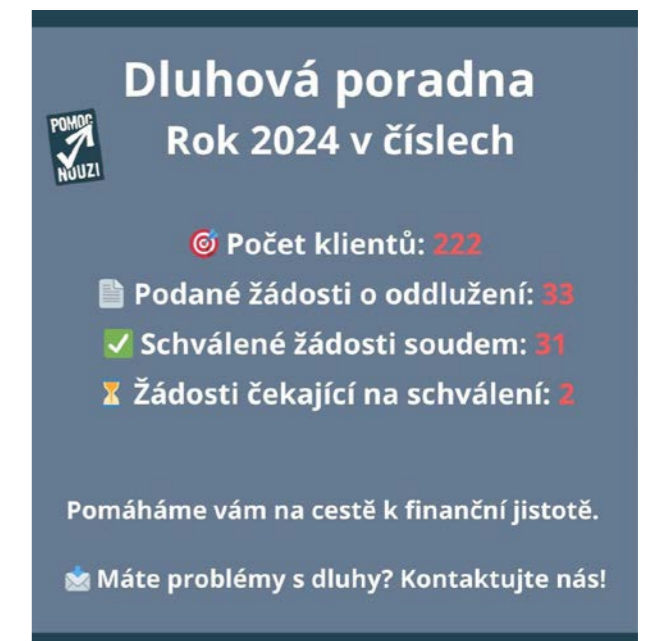
Pokud máte zájem o podobnou přednášku či proškolení pro vaše zaměstnance, studenty nebo jiné zájemce, neváhejte se obrátit na Pavlu Jezberovou na e-mailové adrese: jezberova@pomocv nouziops.cz

Shrnutí činnosti dluhové poradny za rok 2024

Za minulý rok jsme v dluhové poradně úspěšně pomohli 222 klientům, kteří se na nás obrátili s žádostí o pomoc.

Jedním z hlavních úspěchů je podání 33 žádostí o povolení oddlužení v rámci insolvenčního řízení, přičemž 31 žádostí bylo soudem schváleno. Tento výsledek svědčí o důkladné přípravě a kvalitní podpoře, kterou našim klientům poskytujeme.

Děkujeme našim klientům za důvěru a všem, kdo přispěli k těmto výsledkům, za jejich práci a nasazení.

NAŠE SLUŽBY PEČOVATELSKÁ SLUŽBA

V přechozích číslech časopisu jsme Vám představili naši poradnu pro oběti domácího násilí a azylové domy, třetí číslo jsme zaměřili na pečovatelskou službu, její pracovní tým a klientelu.

Naše pečovatelská služba má čtyři místa zázemí – v Kynšperku nad Ohří, v Sokolově, v Lubech a v Lomnici, a je poskytována ve všech zmíněných městech a obcích a také v dalších, které se nacházejí v okruhu 25 km od města Kynšperk nad Ohří a města Sokolov. Pomoc poskytujeme přímo v domácnostech našich klientů, s cílem zajistit co největší komfort a důstojnost jejich každodenního života.

Pečovatelská služba je často považována za pomoc především seniorům. Práce sociální pracovníce Petry Slivoňové však ukazuje, že péče zasahuje mnohem dále – její tým podporuje klienty všech věkových kategorií a přizpůsobuje péči jejich specifickým potřebám, ať už se jedná o seniory, dospělé s fyzickými nebo duševními onemocněními, nebo dokonce o dětské klienty. Petra, která v této oblasti začínala jako pečovatelka, nyní koordinuje spolu s vedoucím Liborem Račkem tým 16 zaměstnanců a zajišťuje, aby každý klient dostal péči podle svých potřeb.

Jaké jsou hlavní rozdíly mezi rolí sociální pracovníce a pečovatelky v rámci pečovatelské služby?

„Jako sociální pracovníce jsem první, kdo s klientem hovoří, když projeví zájem o naše služby. Domluvíme se na schůzce, kde provedu sociální šetření, abych zjistila jeho situaci, potřeby a zmapovala, zda bychom byli schopni poskytovat péči v požadovaném rozsahu. Když se klient rozhodne pro naši službu, společně s panem Račkem, vedoucím, vybíráme pečovatelku, která bude pro klienta nejvhodnější. Bereme v úvahu zkušenosti jednotlivých pečovatelek – některé mají více praxe s duševně nemocnými klienty, jiné s manipulací s imobilními lidmi,“ vysvětluje Petra.

Jak se snažíte vytvářet důvěru a budovat vztah s klienty, kteří vás neznají?

„Budování důvěry je klíčové a někdy trvá velmi dlouho. Měli jsme například klienta, kterému trvalo dva roky, než přijal naši pomoc při osobní hygieně, protože se styděl. Bylo nutné opatrně budovat důvěru, aby postupně přijal i intimnější péči. Není to jednoduché, ale když si k vám klient vytvoří vztah, přijímá péči s větším pocitem bezpečí,“ říká Petra. „Pečovatelky se stávají nejen pomocnicemi, ale často i společníky, na které se klienti mohou spolehnout.“

Jaké jsou největší výzvy, kterým při péči o klienty čelíte?

„Naši klienti mají velmi různorodé potřeby – od seniorů až po dětského klienta s dětskou mozkovou obrnou. Každý vyžaduje specifický přístup. Měli jsme například klienta, který trpěl amyotrofickou laterální sklerózou, což je neurodegenerativní onemocnění, v rámci, kterého dochází k postupné ztrátě struktury či funkce neuronů, včetně jejich odumírání. Jelikož jsme s tímto onemocněním neměli ještě žádné zkušenosti, museli jsme se naučit s klientem manipulovat a spolupracovat. Klient nebyl schopný verbálně komunikovat a v rámci toho musely pečovatelky používat tabulku s písmenky, prostřednictvím které spolu komunikovali. Práce s takovými klienty nás učí, jak důležité je péči přizpůsobit na míru,“ popisuje Petra.

Jaký je váš vztah s rodinami klientů a jak důležitá je pro vás spolupráce s nimi?

„Spolupráce s rodinou je klíčová. Rodiny často potřebují naši podporu, aby zvládly péči o svého blízkého. Snažíme se jim ulehčit a dát jim jistotu, že o jejich blízkého je dobře postaráno. Bohužel se setkáváme i s případy, kdy rodina o klienta příliš nepečuje, což může být náročné pro ty, kteří jsou sami,“ vysvětluje Petra.

Jak se vyrovnáváte s emocionálně náročnými situacemi, například se zhoršujícím se zdravotním stavem klientů?

„Každá pečovatelka si ke klientům vytvoří vztah, takže je vždy těžké, když dojde ke zhoršení stavu nebo k úmrtí. Snažíme se v týmu sdílet své pocity a vzájemně se podporovat. Bez soudržnosti mezi námi by tato práce byla mnohem náročnější,“ přiznává Petra.

Co je pro vás na této práci nejvíce naplňující?

„Nejvíce mě těší, když vidím, že díky naší péči mohou klienti zůstat ve vlastním domově. Pracovala jsem dříve v pobytových službách a vím, jak důležité je pro lidi, aby mohli dožít tam, kde to mají rádi a kde se cítí bezpečně. To je pro mě smysl této práce.“

Vnímáte změnu v přístupu ke stáří a péči o seniory za dobu, co pracujete v této oblasti? Co byste chtěla, aby se změnilo ve společnosti v tomto ohledu?

„Vnímám, že ve společnosti často chybí respekt k seniorům. Mladší generace si neuvědomuje, kolik zkušeností a hodnot mohou senioři nabídnout. Přála bych si, aby se na seniory pohlíželo s větší úctou a pokorou.“

Jaké jsou nejčastější potřeby vašich klientů a jakým způsobem jim přizpůsobujete svou péči?

„Klienti nejčastěji potřebují pomoc s každodenními činnostmi, jako je hygiena, úklid nebo nákupy. Mnoho z nich má potíže s pohybem, takže asistujeme například při osobní hygieně, pohybu po domácnosti i mimo ni. Péči přizpůsobujeme v rámci individuálních plánů, které sestavujeme podle potřeb každého klienta,“ potvrzuje Petra.

Co od našich pečovatelek očekáváte, nebo co byste poradila lidem, kteří uvažují o práci v této oblasti?

„Pečovatelka musí být nejen empatická, ale také velmi spolehlivá. Protože ke klientům jezdí sama, je důležité, aby byla dochvilná a dobře organizovaná. Vstupuje do jejich domova, což je citlivé prostředí, kde musí proběhnout vše v pořádku. Na pečovatelky musíme mít sto procentní spolehnutí, že svou práci odvedou s nejvyšší péčí. Tato práce je fyzicky i psychicky náročná, a vyžaduje proto také velkou odolnost,“ říká Petra.

Kdyby pečovatelská služba obdržela finanční dar, jak byste jej využili?

„Pokud bychom obdrželi finanční dar, pomohlo by nám to hned v několika oblastech,“ říká Petra. „Rádi bychom zlepšili finanční podmínky pro naše pečovatelky, které odvádějí náročnou a velmi důležitou práci. Platy v pečovatelských službách bohužel nejsou vysoké, což je náročné jak pro ně, tak pro udržení kvalitního personálu. Dále bychom rádi zajistili pracovní oblečení, jako jsou pohodlné mikiny a trička, které by pečovatelkám poskytly komfort v terénu.“

„Velmi by nám také pomohl automobil přizpůsobený pro přepravu imobilních klientů nebo lidí na vozíčku, což by nám umožnilo efektivněji a bezpečněji poskytovat péči i na delší vzdálenosti. Každá taková podpora nám pomůže zkvalitnit služby pro naše klienty a přinést pečovatelkám lepší podmínky pro jejich každodenní práci.“

Rozhovor s Petrou Slivoňovou odhaluje, že práce v pečovatelské službě je více než jen pomoc s denními úkony. Každý den je plný výzev, ale i radosti z toho, že pečovatelky umožňují klientům zůstat co nejdéle ve svých domovech a prožít obtížná období svých životů s důstojností. Tato práce je fyzicky i psychicky náročná, ale přináší pocit naplnění, který je těžko srovnatelný s jinou profesí.

ROZHOVORY S KLIENTY

Příběh manželů Bilopotocki: Šlechtický původ, láska, práce a chalupa na Jesenicích

Manželé Bilopotocki jsou zářným příkladem toho, jak láska, práce a společně strávený čas dokážou vytvořit pevné pouto a šťastný život. Už šedesát let jsou nerozlučnou dvojicí, kterou spojuje hluboký cit a mnoho společných úspěchů. A nyní, jako klienti naší pečovatelské služby již jeden rok, mohou v klidu a pohodlí svého domova nadále prožívat společné chvíle a vzpomínat na svůj bohatý životní příběh plný radostí a výzev. Na náš dotaz týkající se jejich příjmení nám

pan Bilopotocki sdělil, že původně se jmenoval Potocki a jednalo se o starý šlechtický rod s jednou větví v Polsku. Komunisté jim pro „zamaskování“ původu přidali „Bilo“ ... a „bylo“.

Spokojenost s pečovatelskou službou

Při rozhovoru jsme začali otázkou, jak jsou spokojeni s našimi pečovatelskými službami. Odpověď byla jednoznačná: „Velmi spokojeni.“ Péče, kterou dostávají, jim umožňuje nadále prožívat své dny v pohodlí domova, kde jsou obklopeni vzpomínkami a rodinnými fotografiemi.

Zamyšlení nad povoláním

Pan Bilopotocki byl zámečnickem a během svého života se podílel na více než 120 zlepšovacích návrzích. Jeho největším úspěchem bylo patentování elektrofiltru na chytání prachu, který byl důležitým vynálezem své doby. Na otázku, co ho v jeho práci nejvíce naplňovalo, odpověděl jednoduše: „Pocit, že něco zlepšuji, že to má smysl.“ Dodává, že zlepšovky vymýšlel hlavně proto, aby se ostatní zbytečně nedřeli – vždy chtěl, aby byla práce co nejefektivnější a jednodušší.

Paní Bilopotocká pracovala s různými stroji, od soustruhu až po frézu. Přestože práce nebyla vždy jednoduchá, dokázala v ní najít své místo a naplňovalo ji vědomí, že odvádí poctivou práci.

Šedesát let manželství

Na otázku, jak dlouho jsou spolu, s úsměvem odpověděli: „Šedesát let.“ Seznámili se na „šachtě“ a elektrárně v Tisové, kde mezi nimi přeskočila jiskra. A jak sami říkají, jiskra nikdy nezhasla. „Láska je to, co nás drží spolu,“ dodává paní Bilopotocká.

Když jsme se zeptali na tajemství jejich šťastného manželství, pan Bilopotocki se pousmál a odpověděl: „My se nikdy nehádáme, někdy je to potřeba spolknout ...“

Chalupa na Jesenicích – symbol štěstí

Jedním z jejich největších společných úspěchů je dvoupatrová chalupa, kterou si sami, vlastnoručně postavili na Jesenicích. „Bylo to nejšťastnější období našeho života,“ vzpomínají. Chalupa pro ně není jen stavbou, ale symbolem jejich pevného vztahu, štěstí a společně stráveného času.

Pan Bilopotocki miluje rybaření a svou vášeň dokázal přenést i na svou ženu. Společně trávili hodiny u vody a tato záliba se stala jejich společným koníčkem.

Rodinné kořeny a rodina jako zdroj radosti

Paní Bilopotocká se svěřila s tragédií, kdy její sestra Maruška přišla o život na šachtě ve věku pouhých 19 let. „Byla to velká rána, ale rodina nám vždy dávala sílu,“ dodává. Paní Bilopotocká, vyrůstala u své babičky v Kolečovicích a má tři sourozence. Tatínek pana Bilopotockého se dožil úctyhodných 103 let a maminka 101, což jen dokládá pevné kořeny této rodiny.

Společně vychovali tři děti – Petra, Janu a Davida. Zatímco Jana a Petr se přestěhovali do Německa, syn David bydlí nedaleko a pravidelně se o rodiče stará. „Tímto bychom rádi poděkovali našemu

synovi Davidovi a snaše Míše, že se o nás tak dobře starají a díky nim můžeme být stále doma,“ dodávají s úsměvem. „Máme také spoustu vnoučat, která nám dělají radost.“

Jednou z jejich nejoblíbenějších vzpomínek je obrázek, který jim nakreslila jejich vnučka Kristýnka. Na obrázku je pan Bilopotocki, jak se opírá o hůl, zatímco paní Bilopotocká chybí – „šla pro svíčky.“ Tento obrázek jim vždy vykouzlí úsměv na tváři a nás příběh velmi pobavil.

Rada mladší generaci

A jakou mají radu pro mladší generaci? „Ať jsou na sebe lidé hodní. Nesmí být závist,“ vzkazují manželé Bilopotocki. Tato jednoduchá, ale hluboká myšlenka je zřejmě jedním z klíčů k jejich dlouhému a šťastnému společnému životu.

Manželé Bilopotocki jsou inspirativním příkladem toho, jak lze prožít život plný lásky, tvrdé práce a radosti z malých, ale důležitých věcí. A jejich příběh nám připomíná, že to, co skutečně drží rodiny a vztahy pohromadě, není nic jiného než vzájemná úcta, porozumění a láska.

Paní Plachá: Příběh života, odvahy a rodiny

Paní Plachá, nejstarší rodačka ze Šabiny, pochází z německého rodu a celý její život je protkáno neobyčejnými zážitky a výzvami, které překonávala s nezdolnou silou a odvahou.

Když jí bylo pouhých pět let, ztratila maminku, a od té doby se musela starat o své mladší sourozence, dvojčata, zatímco jejich otec byl na vojně. „Od té doby jsem musela pracovat,“ vzpomíná na těžké časy, kdy byla odkázána na život u své babičky na malém hospodářství v Šabině. Její dětství bylo plné odpovědnosti, práce a starostí, ale také formovalo její silnou a nezávislou povahu.

Pracovní léta v Libavském údolí

Paní Plachá pracovala dvacet let v tkalcovně v Libavském Údolí a dalších 12 let na šachtě. Během těchto let se naučila disciplíně a houževnatosti, což jí pomáhalo zvládat jak pracovní, tak osobní život. Práce byla těžká, ale smysluplná. Když nebyla v práci, věnovala se rodině a přátelům. V mládí velmi ráda tančila a s manželem chodili na zábavy, na které často docházeli ze Šabiny až do Habartova, vzpomíná s úsměvem.

Z těžkých vzpomínek na válku

Paní Plachá nese v sobě bolestné vzpomínky na poválečné období. V roce 1945 byla se svou rodinou transportována z domova, aby byla odvezena do Německa. „Naložili nás do vagónů pro dobytek, řekli, že jedeme do Německa, ale plánovali nás odvézt na Sibiř. Nakonec nás díky zásahu Červeného kříže dovezli do Prahy,“ vzpomíná. Odtud jsme putovali do pracovního tábora v Sedlčanech, kde jsem zažila hrůzy, na které nelze zapomenout. Nemoci jako úplavice se šířily táborem a lidé umírali. „Umírali tam a jejich hroby byly označeny jen malými křížky,“ říká smutně. Přesto se nevzdala a zůstala silná.

Rodina a radost ze života

Po válce se paní Plachá vrátila do Šabiny, kde potkala svého manžela. Spolu jezdili autobusem do práce, a tam jejich láska začala. Mají spolu tři děti – jednu dceru a dva syny – a paní Plachá se pyšní bohatou rodinou, která ji dnes obklopuje. Má šest vnoučat, k tomu deset pravnoučat. „To je velká rodina,“ říká hrdě, když se podívá na fotografie svých blízkých, které zdobí její domov.

Životní moudrost pro mladší generaci

Když se paní Plaché ptáme na radu pro mladší generaci, bez váhání odpovídá: „Mladí by měli

mít více úcty k rodičům a dospělým. Dneska ta úcta často chybí.“ Tento jednoduchý, ale hluboký vzkaz odráží hodnoty, kterými se celý život řídila – úctou, odpovědností a láskou k rodině.

Paní Plachá je důkazem toho, že i přes těžké životní osudy lze najít radost a sílu v rodině a přátelích.

Příběh paní Jirsových: Láska k bylinkám, vesmíru a životní moudrosti

Paní Jirsová, klientka naší pečovatelské služby, je ženou mnoha talentů a zájmů, která svůj život naplňuje vášní pro pěstování bylinek, šití a čtení. „Teď jsem si přinesla saturejku a kerblík. No a něco mám ve skleníku a něco mám v kuchyni,“ říká s úsměvem o své bylinkové zahrádce. Na jejím okenním parapetu byste našli i kardamom a diviznu. Přestože v rodině bylinky nikdy moc nepěstoval, ona má pro ně zvláštní nadání. „Musela jsem to podědit po někom,“ zamýšlí se nad svým vztahem k pěstování.

Láska k vesmíru, andělům a moudrostem

Kromě bylinek se paní Jirsová zajímá o vesmír a životní moudrosti. Miluje knihy o vesmíru, bylinkách, dějinách, pohádkách, pověstech, a také o andělech. Ráda čte rady andělů, které jí přinášejí útěchu a inspiraci. Na den naší návštěvy jsme si z knihy přečetli následující citát:

„Věřím, že má nynější situace se vyřeší stejně úžasně, jako všechny mé předešlé zkušenosti. Ve skutečnosti je už teď všechno vyřešeno. Odevzdávám všechny své obavy a strachy bohu a andělům, protože jen láska je skutečná.“

Pro paní Jirsovou je důležité být upřímný, protože, jak říká: „Energie, která z člověka vychází, je taková, jaký je.“ Připomíná také, že dříve byli lidé k sobě přívětivější a zdravili se, což dnes bohužel často chybí.

Moudrost nachází paní Jirsová také v písních. Aby to dokázala, začala dvě písně zpívat a my jsme se k ní rádi připojili.

Vzpomínky na život a lásku

Paní Jirsová pochází z Třebíče u Jihlavy, ale osud ji zavedl na západ Čech, kde potkala svého manžela. „Jela jsem za sestřenicí a náhodou jsem potkala svého muže. Byla to láska na první pohled,“ vzpomíná s úsměvem. Společně s manželem mají tři děti – dva syny a jednu dceru. Její život naplňovaly přátelství a legrace, které vždy milovala. Dodává: „Vždycky se mnou byla psina.“

Navzdory těžkostem zůstává paní Jirsová optimistkou. Ráda zpívá a houbaří. „Nikdy jsem tolik nevařila jako teď, když jsem sama,“ dodává s humorem. Také ráda sleduje programy zaměřené na dějiny a válku, zajímá se o kameny a astrologii – její znamení je střelec.

Velkým snem paní Jirsových je projet Česko a Moravu, což považuje za možnost objevovat

krásky své vlasti. Svůj život považuje za šťastný a naplněný.

Rada pro mladší generaci

Její poselství mladší generaci je jasné: „Držte se základu – být uctivý, slušný, pomáhat. Jsi tady, abys něco naučil, poučil se a dával. Nenech se zneužít a ponížít.“

Její životní filozofie je prostá, ale hluboká – každý člověk by měl usilovat o to být lepší verzí sebe sama, čerpat z moudrosti předků a zůstat v souladu s přírodou i vesmírem.

DAROVÁNÍ ZE ZÁVĚTI

Dlouho a mnoha úhlů pohledu jsme zvažovali, zda se tomuto tématu budeme věnovat.

Proti: zdánlivě „parazitické“, amorální, příliš citlivé, dosud převážně tabu. Pomněme však, jak morální jsou a kolik zlé krve přinášejí spory dědiců v dědických řízeních bez závěti.

Pro:

1. v zemích, kde více plánují osobní záležitosti, je využití závěti mnohem čtenější než u nás a závěť je považována za součást života,
2. někteří klienti s našimi pečovatelkami na téma konec života a závěť tu a tam sami zapředou rozhovor,
3. závěť lze vyřídit samostatně nebo s notářem (doporučujeme). Za sepsání závěti u notáře uhradíme včetně DPH 2 178 Kč a závěť lze kdykoli změnit, zrušit, sepsat nově, přičemž vždy je platná poslední (nejnovější) závěť, anebo její změna či celkové zrušení.

Podněty k zamyšlení převzaté z www.zavetpomaha.cz :

- Sepsáním závěti pomůžete sobě – zkušenosti ukazují, že vyřešení odkazu přináší lidem úlevu. Pomůžete zároveň svým případným dědicům – bude jasné, komu co odkazujete, a můžete tak předejít sporům. A konečně: prostřednictvím závěti můžete pomoci i dobročinné nebo veřejně prospěšné organizaci - věnováním peněz, nemovitosti či cenných papírů lze podpořit třeba neziskovou organizaci nebo místní spolek.
- Tento způsob dárcovství je v zahraničí poměrně běžný. Například ve Spojených státech amerických darují lidé v závětích charitě více peněz než všechny americké firmy. Ve Velké Británii odkazuje majetek na dobročinné účely asi 20 % lidí. V roce 2015 tak Britové odkázali na charitu přes 2,3 miliardy liber. V České republice se dary formou závěti teprve rozvíjejí.
- Hodnota majetku, který v roce 2016 propadl státu po lidech, kteří neměli dědice či nese-psali závěť, činila 260 mil. Kč. Včasným řešením odkazu lze zabránit propadnutí majetku státu a s odkazem naložit účelněji – třeba ve prospěch nějaké neziskové organizace, kterou si dárcé sám zvolí.
- 75 % obyvatel České republiky má zkušenosti se spory o majetek při dědictví.
- 58 % seniorů považuje pomoc formou daru ze závěti za správnou. Darem dobročinné organizaci formou závěti lze pomáhat nejen za života, ale i po něm.

- **Mýtus:** „Jakmile napíšu závěť, umřu.“
Fakt: Lidé, kteří sepsali závěť, se v průměru dožili vyššího věku.

Mnoho lidí se bojí sepsat závěť, protože se obává, že tím uspíš svůj odchod. Z některých výzkumů ovšem vyplývá, že je tomu právě naopak. Podle výzkumu profesora Jamese Russella z USA se lidé, kteří sepíší závěť ve prospěch dobročinné organizace, dokonce dožívají vyššího věku než ostatní lidé. Pro většinu lidí je navíc uzavření závěti ve prospěch dobré věci spojeno s pozitivními emocemi a nalezením radosti ze svého konání.

- **Mýtus:** „Darovat ze závěti si můžou dovolit jen bohatí.“
Fakt: Darovat může každý. I malý dar má smysl. Někteří lidé soudí, že když nemají velký majetek, nemá smysl, aby něco odkázali neziskové organizaci. Ve skutečnosti každý dar má smysl.

- **Mýtus:** „Co tomu řekne rodina, že dávám něco na charitu.“
Fakt: Neziskové organizaci můžete odkázat třeba jen jednu konkrétní věc nebo dílčí finanční částku. Rozhodnete-li se v závěti myslet na neziskovou organizaci, neznamená to, že jí musíte odkázat všechno. Pokud máte dědice, tak to ostatně ani nejde – až na výjimečné případy nemůžete tzv. nepominutelné dědice vynechat.

- **Mýtus:** „Sepsání závěti je složité a drahé.“
Fakt: Sepsání závěti je jednoduchý úkon bez velkých nákladů. Lidé si myslí, že sepsání závěti je složité a stojí moc peněz. Ve skutečnosti se jedná o relativně jednoduchý úkon. Sepsání a uložení závěti u notáře stojí 1 800 Kč bez DPH.

- ... psát závěť znamená do jisté míry „zvědomit si“ smrt. Najednou si uvědomíme, že i náš čas zde je omezený, dotkneme se vlastní křehkosti a smrtelnosti. Lidé se bojí, že si tak smrt přitáhnou. Ale tak to není.

- ... dary ze závěti dobročinné organizace přijímají s velkou pokorou a jsou pro ně současně mravním závazkem pokračovat v práci a naplňovat své poslání.

Naši podporovatelé v roce 2025 / známí k datu uzávěrky tohoto čísla /

leden 2025
Obec Luby poskytla dotaci ve výši 200.000,- Kč na provoz pečovatelské služby na rok 2025.
Společnost DHL v Chebu poskytla štědrý materiální dar v podobě dárků pro děti ze Základní umělecké školy Sokolov, které doprovodily svým vystoupením naší únorovou výstavu obrazů.
únor 2025
Pan Vlastimil Lípa daroval chodítka pro klienty naší pečovatelské služby.
Společnost Meffert s.r.o. darovala velmi kvalitní interiérové barvy v maloobchodní hodnotě 50.000,- Kč.
březen 2025
Firma ZCHLADSE, s.r.o. darovala novou čističku vzduchu pro klientku v projektu V Sokolově k důstojnému bydlení.
Společnost J Optik Optometrie s.r.o. darovala velké množství hraček pro děti Azylového domu v Sokolově.
Obec Citice darovala 5.000,- Kč na provoz pečovatelské služby v roce 2025.
duben 2025
Spolupracovnice Ester Fischerová a její rodina darovali hračky na zahradu dětem v kynšperském Azylovém domě.
Společnost J Optik Optometrie s.r.o. darovala dětský polohovací psací stůl, který využije dcera klientky našeho Azylového domu.
Obec Nebanice poskytla finanční dar ve výši 5.000,- Kč, který využijeme na pokrytí výdajů spojených s poskytováním našich sociálních služeb.
Paní Drugdová a její blízcí darovali materiální dar v podobě potřeb pro klienty Pečovatelské služby a Azylových domů.
Rodina Klubalových z Chodova darovala jídelní stůl, židle a televizor, které putovali klientům našich sociálních služeb.
Obec Lomnice poskytla finanční podporu ve výši 105.000,- Kč na provoz pečovatelské služby v roce 2025.

DĚKUJEME. Děkujeme všem výše jmenovaným dárcům a příznivcům, a děkujeme všem nejmenovaným, kteří poskytli dary anonymně, rovněž děkujeme všem dárcům budoucím. Naše obecně prospěšná společnost je společností neziskovou, a to znamená, že jsme závislí na podpoře státních institucí, nadací, sponzorů a soukromých dárců. Bez státní podpory bychom nemohli existovat, bez vaší pomoci bychom nemohli zkvalitňovat naše služby nad základní rámec. Děkujeme jménem organizace, zaměstnanců a klientů.

CHCETE DAROVAT NEJPOTŘEBNĚJŠÍM?

Vážené čtenářky a čtenáři, potenciální přispěvatelé,

dočkali jsme se roky avizovaného legislativního zjednodušení veřejných sbírek, aniž by oblast dárcovství utrpěla.

Prvním konkrétním výsledkem je, že nám Česká spořitelna, a. s., jejímž pracovníkům děkujeme, založila nový **dárcovský účet číslo 6753292359, kód banky 0800.**

Na tento účet můžete poukazovat Vaše finanční příspěvky na podporu námi poskytovaných sociálních služeb. Přijaté peníze budou použity výlučně na podporu naší hlavní činnosti ve prospěch klientů jako kupř. dopravu k lékaři, potraviny, oblečení a obutí, bydlení a další převážně nezbytné potřeby.

Vaše příspěvky mohou být jednorázové nebo pravidelné, nízké či vysoké, s komentářem v textu doprovázejícím Vaši případnou platbu, anebo bez komentáře.

Samozřejmě vždy vyhovíme Vaši případné žádosti o vystavení potvrzení o Vámi darovaných částkách a rádi Vás budeme detailně informovat o použití přijatých darů.

Naše působení je kontrolováno na několika úrovních, daňové příznání podáváme při využití služeb daňového poradce a každoročně je naše hospodaření přezkoumáváno externím auditorem. Všechny povinné informace řádně zveřejňujeme v „Obchodním rejstříku“.

Protože víme, jak potřebná je naše práce, kolik lidí (klientů i zaměstnanců) je na naší činnosti existenčně závislých a jak zavazující je pro nás stavovská čest, snažíme se naše povinnosti trvale důsledně plnit, aniž by nám to muselo být jakkoli připomínáno.

Jsme rádi za každého nového příznivce i za zmírnění kritiky odpůrců sociálních služeb minimálně v tom, že jsou ochotni co nejobektivněji vnímat, co, proč a pro koho děláme, s kým spolupracujeme apod.

Rádi využijeme každé příležitosti pro osvětu o sociálních službách, stačí nám dát podnět.

Děkujeme.

Přejeme vám klidné léto.

ADRESA

Fibichova 852, 356 01 Sokolov

MAIL

info@pomocvnouziops.cz

INTERNET

www.pomocvnouziops.cz

DATOVÁ SCHRÁNKA

wyqc2n7

FACEBOOK

Pomoc v nouzi, ops

INSTAGRAM

pomocvnouziops

